

τά οποία είχαν χρησιμοποιήσει για να καταπραύνουν την πείνα του. Καί πλησίασε περισσότερο! Βρισκόταν τώρα μέσα στη σκιά της όχθης, σαν ένας άπαισιος, σκεπτενός όγκος. Κι' άργα, τεμπέλικα, κουρασμένο από την άπογευματινή διαδρομή του άνάμεσα στα χωράφια, άνοιξε διάπλατα τις τεράστιες μασοέλες του!

Μά την ίδια στιγμή, μία άνδρική φωνή διέκοψε την μαγευτική σιγή της νύχτας:

— Συγγνώμη, αν ή παρουσία μου έδω εινε μία παράβασις! 'Η κλέμενου πετάχθηκε όρθή κι' άντίκρουσε τόν Μόργκαν.

— Τό θέβαιον εινε, ειπε ή νέα, πώς ή λίμνη αύτη κι' όλη ή περιοχή τριγύρω εινε κτήμα ιδιωτικό και μάλιστα μου άνήκει ποσοσωπικώς. Δεν πειράζει όμως...

— Ξέρετε, περούσασ για νά πάω τό σταθμό, κι' αν και είδα την άπαγορευτική πινακίδα... 'Όσοσο σκέφθηκα να συντομεύσω τό δρόμο...

— Φυσικά! Κι' έγώ τό ίδιο θα έκανα αν ήμουν στη θέσι σας! ειπε ή νέα και γέλασε εθυσμα.

Στό άκουσμα του γέλιου, τό κούτσουρο της λίμνης άποτραθήχτηκε άπότομα και κρύφτηκε μέσα στη σκιά των δένδρων. Θά περίμενε! Άργότερα!...

'Όσοσο ό Μόργκαν δεν έφευγε, τριγύριζε σαν νά ήθελε να πιάσει κουθέντα. Τέλος ρώτησε:

— Κάνετε τό μπάνιο σας;

— Όχι, ακόμα! Περιμένο ν' ανατείλη ή σελήνη! Σεις φεύγατε; ρώτησε ή νέα, θέλονταις τη θαλίσα που κρατούσε ό Μόργκαν. 'Ισως τότε έχετε εκείνα τα γράμμαστα μαζί σας; Θά μπορούσατε να μου τά δώσετε τώρα!

— Νά σας τά δώσω! ειπε ό Μόργκαν κι' άμέσως κάθησε χάμω κι' άνοιξε τη θαλίσα του. Έβγαλε από μέσα ένα μικρό σιδερένιο κουτί και της τό έδωσε.

— Αυτά εινε! ειπε και κατόπιν πρόσθεσε:

— 'Όμορφο μέρος έδώ! 'Άλλά να σας πώ δεν θ' άποφασίζα να κολυμπήσω μέσα στη λίμνη, μέσα σ' αυτό τό σκοτάδι! Ποιάς ζέρει τί κρύβει τό νερό μέσα στο θυθό του!... Αυτά τα κούτσουρα! Ποιά! μου θυμίζουν τους κροκοδείλους μέσα στα τέλματα της Δυτικής Άφρικής!

— Πιερίεργο, να σας κάνη τέτοια έντύποια τό ήουχο αυτό 'Αγγλικό τοπειό! Κιττάεστε! 'Η σελήνη ανατέλλει!... Δεν μου είπατε, ποτε πέθανε ό Πράσι;

— Πάνε τρία χρόνια τώρα! Άργησα ίσως να έκτηλέσω την τελευταία έπιθυμία του, αλλά ποιάς θα μου πλήρωνε τά ναύλα μου για νά έρθω στην Άγγλία; ειπε ό Μόργκαν μ' ένα μικρό γέλιο.

'Η νέα στεκόταν συλλογισμένη με τό σιδερένιο κουτί στό χέρι. Σκεπτόταν πώς έπρεπε να τά έξαφανίση αυτά τα γράμμαστα και μονομιάς της ήρθε μία ιδέα...θά τά έριχνε στη λίμνη! Θά έμεναν εκεί όποιο τό νερό θα τά... κατέστρεφε. Με μία αυθόρμητη κίνηση, ή Κλέμενου πέταξε τό κουτί μέσα στη λίμνη, σ' ένα σημείο που τό φωτίζε ή σελήνη. Συγχρόνως ψιθύρισε:

— Σάθηκα!

'Άλλά ό Μόργκαν άκουσε αύτη τη λέξη κι' έγινε σκεπτικός. Έρριξε ένα έξεταστικό θέμμα στη νέα, κατόπιν την άποχαίρετσε και προπονήθηκε πώς άπομακρυνόταν. Μετα δυό λεπτά όμως έπέστρεψε και κρύφτηκε πίσω από τους θάμνους.

Σκεπτόταν πώς ήταν καλός δότης και θα του ήταν ευκολο να ξαναπαρή τό κουτί. Τα γράμμαστα αυτά ήσαν πολύτιμα, όμως κατάλαβε από την άστοχη λέξη της νέας! Δεν έπρεπε να χάση τέτοια ευκαιρία! Θά έξεβίαζε την πάμπλουτη λαϊδή!...

'Η Κλέμενου ξέγνοιαστη κολυμπούσε τώρα με άπόλασι μέσα στα δροσερά νερά της λίμνης. Ξαφνικά, είδε εκείνο τό μαύρο κούτσουρο κι' ή θέα του την έκανε ν' ανατριχιάση. Φαινόταν γλοιώδες, σαπισμένο κι' αυθόρμητα άπομακρύνθηκε. Κολυμπησε προς την αντίθετη διεύθυνσι, ώστόσο, ξαφνικά, της ξαναώρισε στό νο ή παρομοίωση του κορμού του δένδρου με κροκοδείλο. Με μία φωνή φρίκης, ή Κλέμενου άρχισε να κολυμπά προς την όχθη, πετάχτηκε έξω από τό νερό και άφίνοντας την μίερτα της και τά σανδάλια της εκεί που τά είχε άκουμπήσει, άπομακρύνθηκε τρέχοντας, πανικόβλητος...

Μονάχα όταν έφθασε στό σπίτι της, λίγο ντροπισμαμένη με τόν άδικαιόλογητο φόβο της, γέλασε νευρικά!...

'Ό Μόργκαν βγήκε από την κρημνά του, γδύθηκε, άκούμπησε τά ρουχα του δίπλα στη θαλίσα και θούτηξε μέσα στό νερό, στό σημείο που τό φωτίζε ή σελήνη κι' όπου λιγα λεπτά προηγήρα ή λαϊδή Πάρυ ειχε πετάξει τά ένοχοποιητικά γράμμαστα. Έκει δίπλα του έπέπλεε ένα μεγάλο μαύρο κούτσουρο. 'Ό Μόργκαν όμως δεν τό πρόσεξε τη στιγμή που θουτούσε στό νερό... Μά ό κροκοδείλος ώρησε έναντίον του μ' άνοιχτό τό στόμα. Σε μία στιγμή όλα είχαν τελειώσει... Σ' ένα δένδρο έ-

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΘΩΜΑ ΜΟΥΡ

'Ο σεβαστός καθηγητής του Πανεπιστημίου και εκλεκτός φίλος μας κ. Ν. Χατζηδάκης, είχε την καλοσύνη να μάς άποστείλη την κάτωθι άριστοτεχνικήν μετάρραση ενός έκ των άραιστέρων ποιημάτων του "Άγγλου ποιητού Θωμά Μούρ, συνοδεωμένη με σχετική έπιστολήν του, την όποιαν επίσης δημοσιεύομεν ευχαρίστασ.

Αθήνα, 9 'Ιουλίου 1934.

'Αξιότιμε Κε Διευθυντά του «Μπουκέτου»,
Στό τελευταίο φύλλο σας δημοσιεύεται πεζή μεταφράση του ποιήματος του Moore : «This world is all a fleeting show» («Αυτός ό κόσμος ειναι λάμψη, που περνά») επειδή έγώ έχω χάμη μία έμμετρην μεταφράση του μεγαλοκλίμα αυτού ποιήματος, του παλαιού 'Ιρλανδού ποιητή (δημοσιευμένη πρό χρόνον σ' ένα 'Ημερολόγιον με 'Νέα Ζωή»), σας την στέλλω, για νά την δημοσιεύσετε, αν θέλετε, στό «Μπουκέτο».

Με φιλικό χειροτόμιό Ν. Χατζηδάκης

ΑΥΤΟΣ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΕΙΝΕ ΛΑΜΨΙΣ ΠΟΥ ΠΕΡΝΑ

Αυτός ό κόσμος εινε λάμψη, που περνά,
Για νά γελά τόν άνθρωπο δωσιμένη!
Τά γέλια της χαράς, της λύπης τά θεινά,
Ψευτικο φως, νέφη μικρά, προσωρινά,—
Μονάχη αλήθεια ό Ούρανός μάς μένει!

Ψεύτικα και της δόξας τά λαμπρά φτερά,
Σαν ήλιου στερην λάμψη χρυσομένη!
'Η άγάπη, ή έλπιδα, ό έρωσ, κάλλη τρυφερά,
Λουλούδια, που τά κόβει ό Χάρος με χαρά,—
Μονάχη αλήθεια ό Ούρανός μάς μένει!

Ναύτες φτωχοί, σέ μαύρη νύχτα σκυθρωπή,
Παλεύομε με θάλασσα άγροσιμένη—
Σκέψης άχτίδα, φαντασίας άστραπη!
Πρόσκαψη ρίχνουν στό σκοτάδι αναλαμπή,—
Μονάχη αλήθεια ό Ούρανός μάς μένει!

(Thomas Moore: «This world is all a fleeting show»).

Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

ΚΑΙ ΟΛΙΓΗ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ

'Ο έρωσ ουσιαστικόν, αλλά χωρίς (ουσίαν,

'Εάν δεν συνοδεύεται κι' από περιουσίαν.

'Αγάπη γένους θηλυκού, τά θηλυκά (την κάνουν

Και στό σχολείον της όδοσ Σταδίου την μανθάνουν.

Καλόγηροι πληθυντικού τουτικλην αριθμού, Παράγοντες προς άθρην λαμπράν του πληθυνμού.

Προδίδω, ρήμα σύνθεσ και πόσης συζυγίας, =(Ισον) περνά με φίλους της τάς ώρας της άργίας.

Τό 'Υπουργείον πώσας είν' αϊτιατικης. Και ρώτησε τά αίτια παρά τοις...ιστοικός.

'Ο Γραμματοδιδάσκαλος

κει κοντά μία κουκουβάγια φώναζε λυπητερά, πένθημα... Κι' άμέσως όλα τριγύρω ήσαν πάλι τό ήρεμο όφος τους...

Δέν είχαν περάσει δυό-τρια λεπτά, όταν έτuche κάποιος αλήτης να περάση δίπλα στη λίμνη. Είδη τά ρουχα του Μόργκαν και τη θαλίσα του, κι' επειδή αυτός ήταν ένας δυστυχισμένος κουρελης, σκέφθηκε να έπωφεληθώ από την ευκαιρία. Έρριξε μία σύντομη ματια τριγύρω του, δεν είδε κανένα, άρπαξε τότε τη θαλίσα και τά ρουχα κι' έφυγε τρέχοντας.

Και πάλι άπλόηκε ή ίδια γαλήνη. Τά μαύρα υαλιτερά νερά της λίμνης έμεναν άκίνητα σαν ένας πελώριος καθρέφτης, τόν όποιον φωτίζε ή σελήνη. 'Η λίμνη θά κρατούσε καλά τό μυστικό της! Κι' όταν κοντά στα έμερμάματα οι φύλακες οι όποιοι αναζητούσαν τόν δραπετή κροκοδείλο, τόν θρηκαν στην όχθη της λίμνης, τό θηριο ήταν αρκαμένο και θαρώ από τό πλούσιο ανέλπιστο γεύμα του...

Και κανείς δεν ήθελε ποτε πώς ή τόσο σύντομη έλευθερία του είχε άλλαξει την μοίρα μιάς γυναίκας!

